

AMANDA QUICK

Halálugrás

AMANDA QUICK

Halálugrás

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Amanda Quick: *Tightrope*

Berkley, New York, 2019

Berkley. An imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © 2019 by Jayne Ann Krentz

Cover photo by *Ilona Wellman/Arcangel*

Cover design by *Rita Frangie*

Fordította *Sóvágó Katalin*

Hungarian translation

© by Sóvágó Katalin, 2019

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2019

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Rita Frangie-nak,
akinek művészete soha el nem múló ámulatba ejt.
Köszönöm neked a legújabb csodálatos borítót!*

És, mint mindig, Franknek, szeretettel.

HALÁLUGRÁS

1. FEJEZET

Hat hónappal korábban

– Repülj nekem, Hercegnő! – mondta a Halálfogó. – Ha repülsz, életben hagylak.

Hazudott.

Amalie Vaughn tudta, hogy a trapézlétra tetején a halál vár rá. De nem volt más választása, fel kellett kapaszkodnia a keskeny emelvényre, mert egy csillogó fekete gyöngyökből fűzött nyaklánc hosszú fémszála a nyakára szorulva fojtogatta.

A gyilkos követte őt a hágcsón. Erősen markolta a fekete füzért a nő háta mögött. A gyöngysorral tartotta kézben és irányította. Gyakran meg is rántotta a láncot, mintegy figyelmeztetésül, hogy akkor vághatja el a nő torkát, amikor csak akarja.

Amalie-t már csak egy lépcsőfok választotta el a létra tetejétől. *Holnap reggel megtalálják a holttestét, és főcím lesz belőle a helyi újságban*, gondolta. „*A REPÜLŐ HERCEGNŐ HALÁLOS BALESETE!*”

– Láttalak repülni az esti előadáson – folytatta a Halálfogó. – Olyan csinos voltál a dresszedben. Alig bírtam kivárni az alkalmat!

A hangja hátborzongatóan majmolta a szerelmes turbékolást. Enyelgésén, bájoltságán, édelgésén, amellyel a halálba akarta csábítani, átütött a lázas izgalom.

Amalie majdnem elérte a hágcsó tetejét. Amikor letekintett, látta, hogy a porondon kettős sorban világítanak a lámpák. Védőháló nem volt. A Halálfogó nagy gondal készítette elő a díszletet, mintha előadásra készülne.

A férfi igazi neve Marcus Harding volt. Szerelőnek vetették fel. Jó munkát végzett. A Ramsey Cirkusz kötéltrancosai és légtornászai minden gyakorlás és fellépés előtt ellenőrizték a berendezést. Az életük múltott azoknak az embereknek az ügyességén, akik a drótokért és a kötelekért feleltek.

Marcus Harding jó szakember volt, mert csak egy jó szakember tudhatta, miként rontsa el a berendezést úgy, hogy a légtornász halála balesetnek tűnjék.

Így halt meg az a három másik akrobata is a többi vándorcirkusznál, gondolta Amalie. A kisvárosokban, ahol a halálesetek történtek, a rendőrség mindig arra a következtetésre jutott, hogy az áldozatok halálát tragikus baleset okozta, esetleg öngyilkosságot követtek el. De Amalie most már biztosan tudta, hogy igazak a cirkuszi világban terjedő szóbeszéddek. Az ember, akit Halálfogónak hívnak, nem csak egy rémisztő legenda. Valóban létezik.

Pár perccel korábban Harding a torkának szegezett késsel ébresztette. Kihurcolta a lakókocsiból, ráadta a fekete nyakláncot, és kényszerítette, hogy vágjon át a kihalt cirkuszon. Belökte az éjszakai sötétségbe borult, néma sátorba, majd megparancsolta, hogy másszon fel a hágcsón a deszkáig.

A könnyedségből és az ügyességből, amellyel követte Amalie-t, a nő megállapíthatta, hogy a Halálfogó számára nem idegen a trapéz és a kötéltranc. Biztos, hogy valaha ő is akrobata volt.

Amalie vacogott, kétségbeesetten kapaszkodott a hágcsóba. A cirkuszban nevelkedett, korán megtanították ugítani. Számára a trapéz olyan ismerős volt, mint másnak a bicikli vagy az autó. De ma éjszaka reszketett, és nem csak azért, mert tudta, hogy Harding meg akarja ölni. Nem csak a pánikkal kellett megküzdenie. Az érzékszervei mintha eltompultak volna.

Ráeszmélt, hogy a gyilkos valamilyen módon elkábította, bedrogozta. Valamikor az este folyamán kellett megmérgeznie, alighanem a vacsoránál. Mindenki ugyanazt a vagdaltat és ugyanazt a zöldséglevest ette, ugyanazon fazekakból, de az ő tányérjába Harding belecsempészhetett valamit.

Azon az estén egyedül maradt. A többi akrobata és a bohócok, az idomárok, a jegypénztárosok és a mindezenek a meglepően sikeres előadás-sorozatot ünnepezték Abbotsville-ben. A Ramsey egyike volt annak a kevés vándorcirkusznak, amelyek túléltek az 1929-es fekete csütörtököt követő gazdasági katasztrófa legnehezebb részét, de továbbra is súlyos anyagi gondokkal küzdöttek. Majdnem tíz éve, hogy összeomlott a tőzsde, ám az ország nagyobb része még mindig csak próbált kimenekülni a világválság árnyékából. Az elmúlt hét telt házai ritka fényugarat jelentettek az egyébként lehangoló idényben.

Amalie nem tartott a kollégáival, és korán lefeküdt, mert nem volt jól. Márpedig nem engedhette meg magának, hogy megbetegedjen. Ő volt a legfőbb attrakció, rajta múltott a cirkusz – a nagy család – jóléte.

A feje lassan kezdett kitisztulni, ám a szíve továbbra is túl erősen vert. Felért a létra tetejére, átlépett a kis platóra. Megragadta a keskeny deszka egyik tartórúdját, és mélyeket lélegzett, hogy lecsillapodjon.

Az egészben annyi azért jó volt, hogy Harding már nem érhetne el a fekete nyakláncot. Két fokkal mélyebben megállt, a dereka épp egy szintben volt a platóval. Amalie látta rajta, hogy nem mer fellépni mellé. Kevés volt a hely. Harding talán félt, hogy sebezhető lesz. Talán félt, hogy Amalie megpróbálja magával rántani a mélybe.

Nincs háló.

– Ideje repülni – szólalt meg Harding. Egyik kezével elengedte a hágcsőt, és előhúzta a kést. Lassan billegette

a pengét, mintha hipnotizálni akarná a nőt. – Ha azt teszed, amit mondok – folytatta –, és ha olyan jó vagy a trapézon, mint mondják, ha csakugyan te vagy a Repülő Hercegnő, akkor életben hagylak.

Amalie ekkor hallotta meg a kappanhangú, fojtott vihogást. Valaki figyelt. Nem egy, hanem két, emberbőrbe bújt szörnyeteggel van dolga ma éjszaka.

Sose engedd, hogy a közönség izzadni lásson!

– Mindketten tudjuk, hogy nem hagysz életben – mondta a félelemmel és a kábulattal küzdve. – Nem engedheted meg magadnak, mert tudom, hogy ki vagy. Azonosíthatlak. Természetesen meg kell ölnöd.

– Repülj már, te szajha! Ez az egyetlen esélyed! Ha nem ugrasz, elvágom a torkod, és ledoblak a deszkáról!

Az árnyékban ismét vihogtak.

– Ki a haverod a nézőtéren? – kérdezte Amalie.

– Ha élni akarsz, pofa be, és repülj!

Amalie már valamivel jobban bízhatott az idegeiben és az érzékszerveiben. Ez az ő terepe. Ő a Repülő Hercegnő. A trapéz az ő birodalma. Itt ő uralkodik, és sose dolgozott hálóval.

– Persze. – Megragadta a rudat, mintha ugráshoz készülné. – Hányszor csináltad már ezt? Azt mondják, legalább három ugrót öltek meg az utóbbi hónapokban. Mindet magad gyilkoltad meg? Vagy volt segítség?

– Repülj, vagy meghalsz, Hercegnő.

Harding úgy nézett rá, akár egy kígyó. A nő mégis érezte, hogy a Halálfogó kissé bizonytalan. Amalie eltért a forgatókönyvtől. Harding nem ehhez szokott.

Játszott a rúddal, próbálgatta. Artistaösztönei figyelmeztették, hogy valami nem stimmel. A gyilkos csakugyan megrongálta a felszerelést. Ha most repülne, okvetlenül lezuhanna.

– Nem repülök neked – közölte. – Ha meg akarsz ölni, ki kell jönnöd hozzám a platóra. Ahhoz meg nincs bátorságod.

Harding elbődült, majd a késsel a nő derekára célozva felrúgtatott az utolsó néhány fokon.

Abban a pillanatban lett sebezhető, amikor átlépett a hágcsóról a platóra, mert az egyik kezével a kést markolta, a másikkal a tartóoszlopot.

Amalie az apjától örökölte kiváló reflexeit és egyensúlyérzékét. Az is megvolt benne, amit az apja *ugrószimatnak* hívott. Most erre hagyatkozott.

Épp akkor csapott oda a gyilkosnak a trapézzal, amikor az rávetette magát. A fémrúd a kést markoló kezet találta el. Harding nem ejtette el a fegyvert, de a támadás megriasztotta, és mellészúrt. Így is csak pár ujjnyival vétette el a nőt, és már készült is a következő döfésre.

– Hülye kurva! – üvöltötte.

– A halálugrásból élek, és háló nélkül repülök – válaszolta Amalie. – Hát persze hogy hülye vagyok.

Célba vette a rúddal Harding kezét, amelyben a kés volt.

A Halálfogó ösztönösen maga elé kapta a karját, hogy hárítsa az ütést. Ám az csak csel volt. Amalie visszarántotta a trapézt, és azonnal újból támadott, lándzsaként használva a fémrudat.

A felbőszült Harding eldobta a kést, és megragadta a trapézt. Rángatni kezdte, hogy kitépje Amalie markából.

A nő elengedte a rudat.

A gyilkos erre nem számított. Egy kézzel még mindig markolta a tartóoszlopot, de elvesztette az egyensúlyát. Ösztönösen a trapézba kapaszkodott, hogy az tartsa meg, ha lebillenne a platóról.

A nő megragadta a közelebbi tartóoszlopot, és rúgott. A Halálfogó egyik lába lecsúszott a deszkáról.

Harding féltredőlt, de továbbra is markolta a trapézt, hátha sikerül ismét megvetnie a lábát.

Ekkor adta fel a megrongált berendezés... A trapéz rúdja leszakadt a kötélről. Harding elengedte, ám egy töredékmásodperccel elkésett, és a trapéz világában, védőháló nélkül a másodperc töredéke jelenti az életet.

A gyilkos már csak a tartóoszlopba kapaszkodott, csak hogy ekkor már félig kilógott a semmibe, és a tenyere megizzadhatott a hirtelen pániktól. Elvesztette a fogást.

Lefordult a deszkáról, és a mélybe zuhant. Akkora puffanással csapódott a döngölt talajhoz, hogy belereszketett az éjszaka.

Síri csönd ereszkedett a sátor sötétjére. Amalie egy darabig meg se bírta moccanni. Mereven bámulta az eltorzult alakot a földön.

Riadtan távolodó léptek dobogása zökkenett ki a révületből. Eszébe jutott a magányos néző. Gyorsan megfordult, és belefúrta pillantását a homályba.

Szeme sarkából látott egy sötét alakot, amely ész nélkül iszkolt a székek között a kijáráthoz.

A néző eltűnt az éjszakában.

Amalie-nak nagyon erősen kellett összpontosítania, amíg leereszkedett a hágcsón. Mire a földre ért, úgy reszketett, hogy alig bírta megállni a lábán. Hallott már ugrókról, akik elvesztették a bátorságukat. Ez történt volna vele most? Mihez kezd, ha nem repülhet többé?

Harding kése az összetört test közelében hevert. Amalie felszedte, és görcsösen markolta. Mire a kijáráthoz ért, még hallhatta egy elrobogó gépkocsi motorzúgását. A hang gyorsan elhalt az éjszakában. A néző elmenekült a helyszínről.

Ettől meg kellett volna nyugodnia, mert nemigen számíthatott újabb támadóra ezen az éjszakán. Ez azonban azt is jelentette, hogy a szörnyeteg, aki izgatott vihorászással várta, hogy végiggyönyörködhesse az ő ugrását a hálalba, még mindig élt.